

ՆՈՂԻՏ.

Խեղճուկ ծղրիտ մի տրկար
Պոյն զոյն ծաղկանց մէջ պահած,

Եւքին ծայրովն անդադար,
Վիտէր վառեալ ի նախանձ,

Թիթեռնիկ մի թեթեւօղի գեղորակ,
Ար թռչրտէր օդուն մէջ լայն և արձակ,

Օւղիկ ծաղիկ կարշաւէր,

Նուրբ թեւերով փալփելուն

Ասկոյ նրման վառվրէր,

Ընդ լոյս պայծառ արեւուն,

Ենուշահոտ ծաղկանց բոլոր

Կարծես ինքն էր թազաւոր:

Խեղճուկ ծղրիտն որչափ դիտէր՝

Արրակ կիյնար սրբախն խոր,

Եւքը արցունք կը հառաչէր,

Կասէր այսպէս ակնկոր,

Եւրկինք ըզսա երկու ձեռք

Չարդարեր է ամեն բարեօք,

Վեղեցկութեամբ աննրման,

Եղատութեամբ անսահման .

Ելլ զիս վայ իմ խեղճ զրլսոյս,

Կապրիմ անծար և անյոյս

Ոչ տեսք ունիմ՝ ոչ հանձար,

Իբրեւ անարգ ինչ բանջար.

Աեանքս մահէս չէ տարբեր,

Եւ ոչ անձիս եմ ես տէր . .

Մինչ դեռ այսպէս անդադար

Նա իր զրլսուն վայ կուտար,

Մէկ ալ յանկարծ չարածիծի,

Խուճ մի տըղայք մօտեցան,

Վազմըղէին սուր ձայն ձրզած,

Ձրկանց նրման կրխայտան:

Տեսնաս զրլսարկ և թաշկինակ

Իւարճրացուցին օդուն մէջ,

Թիթեռնաց ընդդէմ՝ զրրին բանակ,

Եւլաւ կրօն մի անվերջ . . .

Եւ զժընդակ հալածանքին ժամանակ

Մեր թիթեռն գեղորակ

Վերի ընկաւ թրչնամեաց ձեռք ահաւոր,

Թուան փառքերն իր բոլոր,

Վասն զի հոն տըղայքն ամեն

Կատաղարար կանչէին,

Մինը զլիւն՝ միւսը պոչէն,

Մինը թեւէն՝ միւսը ոտքէն,

Ենդուժ սրբտով վերջապէս

Խեղճը արին ողջակեզ

Ոհ ոհ կասէր ծղրիտն ալ ես չեմ տըխրիր,

Թիթեռն փառաց ոչ երբէք չեմ նախան-
ձիր .

Վրժուար է եղեր մարդկանց մէջ փայլել՝

Նոցա չար կրից ողջակեզ լինել .

Եսկէ վերջ կերպնում ես կեանքիս վերայ,

Իմ արած մեղքիս հազար մէկ մեղայ.

Եւա է միշտ մընալ մութ և միայնակ՝

Քան թէ փալփելուն լինել հըպատակ.

Եւ ի շնչել ազատ օդ

Սիրէ լինել անծանօթ . . . :

Թարգմանարար յօրինեաց

ԱՌԱՔԵԼ ԱՆՏՕՆԵԱՆ ՆԱԼՊԱՆՏԵԱՆ

ԱՆՔԵՐԿՈՒՄ:

ՈՐԲ ՀԱՅ ՏՂԱՆ.

Խուժողութ ազգեր անցան Ենիէն,

Եւ այն պերճ քաղաքն շէնքով ու մարդով

Եւերակի կոյտ դարձաւ մէկ օրէն.

Տեղը զոյացաւ արեան և հրոյ ծով:

Եմեն կողմ դատարկ՝ անապատ լրոլն,

Միայն այ մանուկն սե սե աչքերով՝